

[Vanggaard.]

langt mere Militærmusik i Sverige, end Forslaget her gaar ud paa, men ikke desto mindre foreslaar disse socialdemokratiske Medlemmer, at Musikkårerna ved Livregimentet till häst, ved Göta Artilleriregimentet og ved Karlsborgs Luftvärnsregiment skal forøges; de skal være større, man er ikke engang tilfreds med den Musik, man har. Kan der gives noget Billede, som stærkere markerer Forskellen mellem svensk og dansk Mentalitet end en saadan næsten beskæmmende Debat som den, vi maa føre her om denne Sag. Den vilde ikke være mulig derovre.

Petersen (Røj): Der er, som der er blevet sagt, i alle Befolkningslag et stærkt Ønske om at faa Militærmusikken genindført i Danmark. Det fremgaar ogsaa af de Henvendelser, der Gang paa Gang er rettet til Regering og Rigsdag — et talende Vidnesbyrd om den Fejl, der blev begaaet i 1932, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. I Nordslesvig har det været følt som et særligt Savn. Jeg kunde citere mange Udtalelser af kendte Mænd om Militærmusikkens Værdi baade for Soldater og for den civile Befolkning; alle erkender jo Militærmusikkens kulturelle Betydning.

Efter 1922-Ordningen var det saaledes, at Militærmusikken ofte gav koncerter uden for Garnisonsbyerne, hvilket ogsaa maa gentage sig, hvis vi faar Militærmusikken indført igen. Saa længe vi har en Hær, maa vi vel ogsaa kunne have en Militærmusik. En Hær uden Musik vil altid mangle noget; Musikken virker opmuntrende paa Soldaterne paa Marchturene. Ogsaa for Garnisonsbyernes civile Befolkning var det i sin Tid med Beklagelse, man saa Militærmusikken forsvinde.

At der som nævnt i Lovforslaget ønskes placeret en Musikdirigent og 14 Musikere i Tønder, finder jeg ikke alene rimeligt, men paakrævet, eftersom det er en Grænseby, i hvilken Militærmusikken har ikke blot en kulturel, men ogsaa en stor national Betydning. Jeg finder det rimeligt, at de Musikere, som i sin Tid gik af, fortrinsvis genantages.

Jeg skal anbefale, at man stiller sig velvilligt til Lovforslaget.

Marius Jensen: Det er langt hen paa Eftermiddagen og jeg skal kun komme med en ganske kort Bemærkning om den Sag, der her foreligger.

Ud fra mit personlige Kendskab til, hvad Militærmusikken kan betyde for en

menig Soldat under store Øvelser og lange Marchture, er det min Mening, at de Penge, som efter Lovforslaget kan anvendes til dette Formaal, anvendes paa en god og forsvarlig Maade. Jeg tror, det er af stor Betydning, at Militærmusikken staar i nogenlunde Forhold til vor militære Styrke, og det gør den ikke i Øjeblikket.

Da man efter Forsvarsloven af 1909 fik den første Indskrænkning i Militærmusikken, prøvede man at lade menige, der var musikkyndige, spille de Instrumenter, som i Regimentskorpset var blevet ledige. Dette Forsøg faldt, saa vidt jeg ved, ikke heldigt ud, og derfor tror jeg ikke, det er Vejen frem. Det vil i det store og hele være umuligt for en menig Soldat, selv om han er noget musikkyndig, i den korte Tid, han er inde, at faa en saadan Rutine og opnaa en saadan Dygtighed, at han kan gøre Fyldest i et saadant Korps, hvor de fastansatte, i Særdeleshed paa Blæseinstrumenternes Omraade, har stor Rutine og megen Dygtighed.

Jeg maa derfor anbefale, at Forøgelsen sker, saadan som Lovforslaget anviser, ved faste Ansættelser. De, der har Forstaaelsen af, hvilken Værdi Musikken har for vort Folk, ikke mindst naar det er dansk Musik, vil ikke være betænkelige ved denne Forøgelse af Militærmusikken. Den har jo Betydning for flere end de menige Soldater. Ingen ved, hvad Tiden kan bringe. Ingen ønsker, den skal bringe andet end Fred, men der kan jo komme Tider, hvor Militærmusikken kan komme til at spille en større Rolle for den menige Soldat end i Fredstider, og saa er det godt at have den.

Jeg husker ganske tydeligt, da jeg meldte mig til Sikringsstyrken i August 1914, at min Eskadronchef sagde til mig: Har De glemmt Musikken, 44, nu faar vi maaske mere end nogen Sinde Brug for den? Jeg nævner det som et Bevis paa Musikkens store Betydning, naar Glæde eller Sorg har til Huse i vort Folk, og maaske ikke mindst i de mørke Tider for Soldatens Sindsstemning. Dette forstod min Chef dengang, og jeg vil bede den højtærede Forsvarsminister tage med den største Velvilje og Forstaaelse paa denne Sag.

Denne korte Bemærkning skal jeg slutte med at sige til det ærede Medlem Hr. Rager, der talte om, at Venstre bekendte sine Synder, at det er for mit Partis Vedkommende et overkommeligt Stykke Arbejde, men for det ærede Medlems Parti er det et uoverkommeligt Stykke Arbejde, i Særdeleshed naar vi taler om det militære Spørgsmaal.